הווי ישראלי

לפני חמש שנים בנו יורם ונועה בית. הקבלן היה חסן מהכפר הערבי השכן. במשך כל זמן בניית הבית היו יורם ונועה וחסן במגע כמעט יומיומי. נוצרה חברות יפה. אחרי שהושלם הבית ערכו יורם ונועה מסיבה גדולה והזמינו את כל חבריהם וכמובן גם את חסן ואת אשתו.

מאז הם בקשר. פעם נוסעים נועה ויורם לבקר את חסן ואשתו בכפרם, ופעם חסן ואשתו מתארחים אצל נועה ויורם. חברות של ממש. ואת אומרת כמעט. הבעיה היא שחסן הוא איש ביקורתי מאוד. יש לו ביקורת על המימסד ויש לו ביקורת על היהודים, אבל הכי הרבה ביקורת יש לו על אחיו הערבים.

אילו היה יהודי אומר על ערבים מה שחסן מעז להגיד עליהם, היו אומרים עליו שהוא גזעני ועוד מחמאות כאלה. אבל חסן מצפצף על כולם ותמיד אומר מה שבא לו, גם אם זה לא מוצא חן בעיני השומעים.

לפני שבוע הוא הגדיל לעשות. ממש השמיץ את אחיו. נועה לא יכלה לסבול את זה יותר ואמרה לו: „אני לא ארשה בבית שלי לדבר כך על ערבים." חסן התעצבן, נועה התעצבנה, הוא צעק, היא צעקה. היה ריב גדול.

כבר שבוע שהם לא מדברים וכל אחד מהם נשבע שהחברות נגמרה.

• • •

לא בכוונה אני שולטת היום על נקודה אסטרטגית ביותר בתעמולת־הבחירות.

ממש מתחת לחלון שלי עוברות כל יום המכוניות עם הרמקולים — כל אחת ממיפלגה אחרת כמובן — ומשמיעות בקול רם מאוד איזו סיסמה קצרה שצריכה לשנות את דעתי ולהוביל אותי לקלפי כשדעתי נחושה עבור מי להצביע.

אתמול הצטרפה לצי המכוניות גם המכונית של מולדת שהסיסמה המבריקה שלה היא „מולדת יש רק אחת."

ברגע הראשון צחקתי קצת על הסיסמה המשופשפת הזאת, אבל כבר ברגע השני הבנתי את חשיבותה ואת גורם ההרגעה שלה.

תודה לך הממונה על חלוקת המולדות, שיש לנו רק מולדת אחת. אני לא יכולה לתאר לעצמי בשום אופן איך הייתי מסתדרת עם שתיים כאלה.

• • •

אולי יועיל האדון בן ג'ונסון (כן, שמעתי עליו בחדשות) להעביר אלי כמות קטנה של סמי המרץ שלו, כדי שאוכל לתת מהם קצת לבעלי (שכבר שבוע אין לו כוח לעזור לי), לבעל המכולת שלי, שמגיע לחנותו בשעות לפני הצהריים, לספר שלי, שלקח חופש לתקופת האולימפיאדה הזאת, לאחי (שהפסיק לטלפן אלי, כי הוא ישן ביום וער בלילה), לשרברב (שאמר לי שהוא יבוא לתקן את הסתימה תיכף אחרי השידורים הישירים), ולתפארת מדינת ישראל.

מתי בדיוק נגמרת האינתיפאדה הזאת בסיאול ואפשר יהיה לחזור לחיים נורמאליים?

צף עם אופי

על מה מדברים עכשיו? על הבחירות כמובן. ולמרות שדעתו הפוליטית של אדם היא עניינו הפרטי מאוד, ולמרות שאנחנו כולנו מתים לע־שות הצגות של דיסקרטיות ושל כיבוד פרטיותו של חברנו, הרי אין אף אחד מבין כל מכרי, ידידי, מישפחתי ושאר בני־אדם שאת שמם אני יודעת — שאינני יודעת בעבור מי הוא מצביע.

מלבד איש אחד.

האיש הזה מסרב כבר שנים להודות בעבור מי הוא מצביע. אצלנו, זה כבר הפך לספורט לאומי לנדנד לו ולנסות להבין מתוך דבריו בעד מי הוא.

עכשיו, סוף־סוף, הוא נשבר והודה שהוא קול צף. היתה שימחה גדולה מאוד בין החברים על סוף־סוף ראינו במו עינינו איך נראה קול־צף. ואחרי השימחה בא התיחקור: ממתי אתה צף, למה אתה צף, בין מי למי אתה צף, מתי תפסיק לצוף, וכו' וכו'.

והצף הסביר: בן־אדם, בארץ הזאת, לפני שהוא יודע מה שמו, הוא כבר יודע לאיזה מיפלגה הוא שייך. זה ליכודניק שרוף, ההוא מערכניק בדם, השלישי מפד"לניק בלב ובנפש, הרביעי מפ"מניק מלידה והחמישי גם כן משהו, אבל באופן מוחלט.

ואז בא מועד הבחירות, וכל מיפלגה מוציאה כמה מיליונים שיש לה ועוד כמה מיליונים שאין לה כדי לשכנע את העם להצביע בשבילה. מה זה את העם? העם הרי יודע בדיוק בעד מי להצביע, אז כל המיליונים האלה עוברים ידיים בשביל לשכנע כמה צפים.

ואני — כך אמר לי הצף — הבנתי שמישהו צריך להתנדב למשימה הלאומית. הרי מישהו צריך לעשות את העבודה השחורה — אז החל־טתי שאני אהיה הקול הצף שעבורו כל המיפלגות עושות שמיניות באוויר.

ועכשיו כשתעמולת־הבחירות כבר בעיצו־מה, יש לך מושג מי שיכנע אותך, שאלנו אותו.

איזה שיכנע אותי — צעק עלינו הקול־הצף. אני קול־צף עם אופי, עלי הקאקרים האלו לא ישפיעו. אני נשאר קול צף.

מיקצועות לא־מועדפים

הזמנו אותה לצאת איתנו בערב לבקר חברים. מי עוד יהיה שם, שאלה. הזכרנו כמה שמות של חברים שאיתם קבענו להיפגש באותו ערב. כאשר שמעה את השמות אמרה שהיא הולכת הביתה. ניסינו לשכנע, ולא הלך. שאלנו מדוע אינה רוצה לבוא איתנו ולפגוש אנשים חדשים. אמרה שהיא רווקא רוצה לפגוש אנשים חדשים, אבל לא עיתונאים ולא סופרים ולא ציירים ולא מוסיקאים.

„אין לי כוח," כך אמרה, „לקרוא מה היא פירסמה ומה הוא כתב, ואחר כך גם לא לשכוח להגיד להם שזה היה נהדר. אין לי כוח ללכת יותר לכל מיני מקומות אפלים ששם מנגנים את המוסיקה שההוא חיבר, ואין לי כוח ללכת יותר לפתיחות של תערוכות בראשון לציון, בעפולה עילית ובמוצא תחתית.

„אני רוצה," כך אמרה, „להכיר רק נהגי־מוניות, רופאים, פקידי־בנק וקבלנים. לאלה," כך הוסיפה, „אם אומרים 'אתה נראה נהדר היום,' זה מספיק. לא צריך, עבורם, להכין שיעורי־בית במשך שעות." דווקא הבנתי אותה.

חדש וטעים

חברת צ'יקו בצ'יק, המתמחה בייצור מוצרי מאפה, יצאה לשוק עם מוצר חדש הנקרא שוויצרים. אלה הן מעין פחזניות ממולאות בתרד, גבינה או פיטריות. 25 דקות בטוסטר־אובן ויש מנה ראשונה או תוספת למנה עיקרית או סתם ביבור קל ליד כוס יין ושיחה מעניינת. אריזה של שש יחידות במחיר 6.30 שקלים. יופי!

* * *

חברת פרומין יצאה עם סידרה חדשה של עוגיות הנקראות מאפה הבית בשישה טעמים: טעם חמאה, תמאה ושוקו, עוגיות אגוזים, שוקו־אגוזים, חלבה שומשום, שוקו עם חלבה ושומשום. העוגיות נמכרות באריזה שהיא גם יפה וגם שומרת על טריות המוצר. 400 גרם — 4.30 שקלים.

ועוד מוצר של פרומין הוא הקרמונית. עוגיות

בטעם חמאה ועוגיות עם קרם

נגמר מהר מדי

ממולאות בקרם. אריזה של 200 גרם ב־2.95 שקלים. נהדר, אבל נגמר מהר מדי.

* * *

מיפאן הרחוקה הגיע ארצה משקה הסאקה (מה שאנחנו נוהגים לקרוא סאקי). אומרים לי שטוב לשתות את הסאקה כשהוא מחומם מעט, להכין ממנו רוטבים ומרינדות, לבשל בו, וגם אומרים לי שלפי המסורת היפאנית הסאקה הוא משקה פיוס בין גבר לאשתו בזמן מריבה שהוא אשם בה (תמיד!). את החלק הזה ניסיתי ולא עזר.

לשתות? לא. אני לא שותה משקאות חריפים. בקבוק אחד של סאקה — 35 שקלים.

* * *

חברת פסטה פסטה, שיצאה עם פסטות טריות־קפואות כבר לפני שנתיים. הוסיפה למיג־וון מוצריה (מישפחות הריגאטוני והפטוצ'יני) את

תמונת השבוע

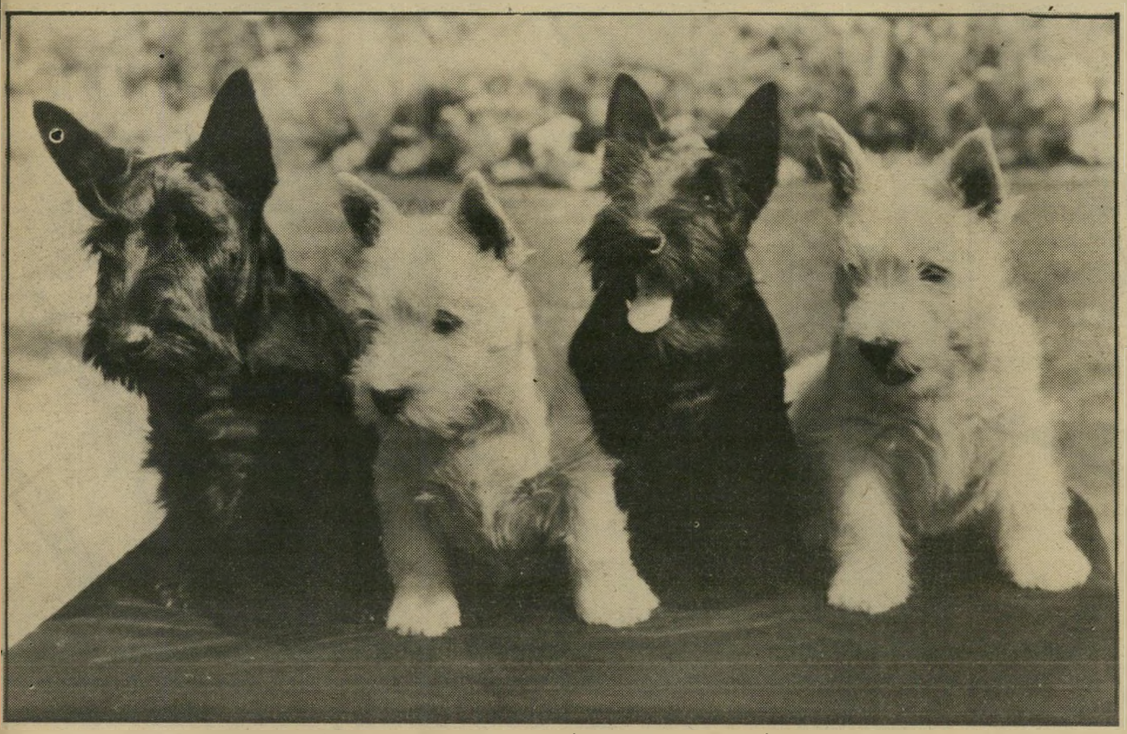

כן, זה נכון שהצילום הזה אינו שייך לאף אחד מהקטעים בדף זה. נו, אז מה?

הודעה חשובה

התאחדות הספורט בישראל מודיעה לספורטאי ישראל על המועדים שבהם אין לערוך תחרויות ואימונים בארץ ומחוצה לה:
שבתות,
ערבי שבת החל מ־5 אחרי הצהריים,
יום כיפור,
הושענא רבא,
ליל הסדר,
צום גדליהו,
יום השואה,
יום הגבורה,
יום האדמה,
מימונה,
סהרנה,
תימניידה,
היורצייט לאלטלנה,
שושן פורים,
יהושפט הרכבי,
חול המועד סוכות,
תענית אסתר,
יום הילד הבינלאומי,
שבוע הספורט בישראל.
ובשאר ימות השנה, למה לא! תתחרו, תפסידו, תנצחו, מה שאתם רוצים.